

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Vadimem Hlavatým ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost: X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2026, č. j. OAM-1165/ZA-ZA15-P07-2023

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2026, č. j. OAM-1165/ZA-ZA15-P07-2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 8. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

2. Žalobce v žalobě brojil proti závěru žalovaného, že bez závažných důvodů opustil ČR, což mělo založit důvod pro zastavení řízení. Podle žalobce byl jeho odjezd vyvolán stavem krajní nouze a existencí závažných důvodů. Jednalo se o vynucený útěk, jehož účelem byla záchrana života. Bezpečnost žalobce v České republice byla kompromitována v důsledku systematického a rozsáhlého předávání osobních údajů žadatelů o mezinárodní ochranu orgánům země původu ze strany českých orgánů. Tyto skutečnosti byly potvrzeny šetřeními Veřejného ochránce práv, Ministerstva financí i žalovaného. Šetření prokazují porušení zákona o azylu a základních práv žalobce. Za této situace byl pro žalobce další pobyt v ČR nebezpečný.
3. Při pokusu získání ochrany u Policie ČR byl žalobce společně s třetí osobou vystaven psychickému nátlaku, výhrůžkám a šikaně. Policisté odkázali žalobce na ambasádu země původu, což představuje hrubé porušení povinností policie a akt psychického mučení. Žalobci tudíž v ČR nezbyly žádné mechanismy ochrany. Pod hrozbou likvidace nebo únosu cizími zpravodajskými službami byl nucen ČR opustit. Jeho odjezd nebyl „vzdáním se ochrany“, nýbrž vynuceným hledáním bezpečí.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvedl, že mu není známo, že by obecně u žadatelů o mezinárodní ochranu či konkrétně u žalobce docházelo k systematickému a rozsáhlému předávání osobních údajů. Není mu rovněž zřejmé, jakému psychickému nátlaku měl žalobce čelit, kdy a ze strany jakého pracovníka Policie ČR. Jde podle něj o obecná a nepodložená tvrzení. Žalovaný si od soudu rovněž vyžádal přílohy žaloby, po jejich doručení se však již k věci dále nevyjádřil.

Další vyjádření

5. Žalobce v replice znovu předložil dokumenty, z nichž vyplývá, že na základě automatického mechanismu využívaného Generálním finančním ředitelstvím dochází k předávání osobních údajů žadatelů o azyl a držitelů mezinárodní ochrany orgánům země původu. Žalobce poukázal na závěry Veřejného ochránce práv, podle nějž tento mechanismus porušuje § 19 zákona o azylu. Rovněž nejsou pravdivá tvrzení žalovaného, že o předávání osobních údajů neví. V dopise č. j. MV-115700-2-OAM-2024 podepsaném ředitelkou Odboru azylové a migrační politiky žalovaného se totiž uvádí, že automatické předávání údajů žadatelů je v rozporu s oficiálním postojem Evropské unie, UNHCR a OSN.
6. Dále uvedl, že společně s třetí osobou musel naléhavě opustit území ČR a hledat pomoc v Německu kvůli dlouhodobému pracovnímu vykořisťování a výhrůžkám ze strany Policie ČR. Ohledně pochybení konkrétního policisty se již třetí osoba obrátila na dozorové orgány za účelem vyšetření incidentů. Zdůraznil, že jeho situace představuje složitý a mezinárodní případ. V současnosti jsou vedena řízení u správního soudu v Drážďanech, u Spolkového ústavního soudu a trestní řízení. Z důvodu jeho příslušnosti k LGBT+ komunitě by ho v zemi původu čekalo ponižující zacházení a smrt.

Posouzení žaloby soudem

7. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

9. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) *existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95/EU.*

Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že:

- a) nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95/EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit;*
- b) se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl držen, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost, ledaže žadatel prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.*

K provedení těchto ustanovení mohou členské státy stanovit lhůty nebo pokyny.

10. Podle § 49a odst. 2 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany není oprávněn po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany opustit území.
11. Podle § 25 písm. h) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení bez závažného důvodu vstoupil na území jiného státu nebo se o vstup na území jiného státu pokusil anebo byl vydán nebo předán podle § 3d odst. 2 písm. a) bodu 2 nebo § 3d odst. 3.
12. Soud na úvod upozorňuje, že předmětem jeho přezkumu je pouze rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud v tomto řízení nemohl posuzovat zákonnost a správnost postupu jiných orgánů veřejné moci vůči žalobci. Soud se tak blíže nevěnoval zákonnosti předávání osobních údajů žalobce (či obecně žadatelů o mezinárodní ochranu) do země původu ze strany českých orgánů ani tvrzeným postupem Policie ČR vůči žalobci. Soud tedy posoudil výlučně to, zda žalovaný postupoval správně, když řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 25 písm. h) zákona o azylu.
13. Soud konstatuje, že § 25 písm. h) zákona o azylu je transpozicí procedurální směrnice, konkrétně čl. 28, který upravuje tzv. konkludentní zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu. Ustanovení je tudíž zapotřebí vykládat eurokonformně a v souladu s účelem a cíli procedurální směrnice a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení“).
14. Z čl. 28 odst. 1 procedurální směrnice vychází některé z důvodů pro zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu, což výslovně zmiňuje též důvodová zpráva k novele zákona o azylu provedená zákonem č. 314/2015 Sb. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 procedurální směrnice je demonstrativní, procedurální směrnice tak *per se* nezapovídá jejich rozšíření důvodů. Vzhledem k nutnosti zachování eurokonformního výkladu však musí být při jejich případném rozšíření zachován smysl uvedeného článku. Ten lze vzhledem k výše

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

uvedenému spatřovat ve vymezení konkludentního zpětvzetí žádosti. Jinými slovy, aby mohlo být zastaveno řízení o žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v souladu s článkem 28 odst. 1 procedurální směrnice, musí být podloženo zřejmým jednáním vyjadřujícím vůli žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2021, č. j. 7 Azs 42/2021-27, bod 15)

15. Současně platí, že podmínky pro zastavení řízení je nutno vykládat restriktivně, neboť při zastavení řízení není žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně posouzena (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30, bod 18, a ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Azs 482/2021-28).
16. Konkrétně k § 25 písm. h) zákona o azylu se zevrubně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30. Zde v bodě [16] uvedl, že: „[u]stanovení § 25 písm. h) zákona o azylu je totiž podle svého smyslu a účelu třeba interpretovat tak, že jej nelze aplikovat na případy, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany toliko dočasně vstoupí na území jiného státu, přičemž následně se vrátí na území České republiky a dále se účastní řízení o udělení mezinárodní ochrany.“.
17. Dále v bodě [17] Nejvyšší správní soud uvedl, že: „[o]pačný výklad by vedl k nepřijatelným důsledkům, kdy by žadatel o udělení mezinárodní ochrany třeba jen na několik hodin neoprávněně opustil území České republiky, což by v případě aplikace citovaného ustanovení, jak je navrhována stěžovatelem, vedlo bez dalšího k zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to bez ohledu na to, že by se žadatel následně vrátil a pokračoval v řízení, a vzdor tomu, že Česká republika je podle nařízení č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, resp. nařízení č. 604/2013, které toto nařízení s platností od 19. 7. 2013 a s účinností pro žádosti podané od 1. 1. 2014 nahrazuje, zpravidla jediným členským státem, který je povolán o dané žádosti rozhodovat.“.
18. V bodě [19] Nejvyšší správní soud doplnil, že účelem dotčeného ustanovení je: „především zamezit vedení dalšího řízení za situace, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustí území České republiky a nadále zde nepobývá. Právě v situacích tohoto typu by odporovalo smyslu a účelu právní úpravy požadovat, aby bylo v řízení pokračováno a vydáno meritorní rozhodnutí. K tomu lze dodat, že na rozdíl od nyní projednávané věci, kde se žalobce následně vrátil na území České republiky a dál se účastnil správního řízení, je zdejšímu soudu z úřední činnosti známa řada případů, kdy žadatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany trvale opustí území České republiky, přičemž často není známa ani jen země jeho aktuálního pobytu. Především v takových případech nelze trvat na vedení dalšího správního řízení, neboť toto by nejen postrádalo svůj inherentní smysl, ale bylo by rovněž fakticky velmi ztíženo až znemožněno.“.
19. Z tohoto rozsudku je tak patrné, že § 25 písm. h) zákona o azylu míří primárně na situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu trvale opustí ČR, čímž dává najevo vůli v řízení dále nepokračovat. Ustanovení naopak nelze aplikovat na situace, kdy žadatel dočasně opustí území ČR, načež se vrátí a dále se řízení účastní. Soud podotýká, že uvedený rozsudek byl sice vydán v době účinnosti předchozího znění § 25 písm. h) zákona o azylu (před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb.), ovšem i přes mírně odlišnou formulaci jde po novelizaci o obsahově *de facto* totožnou normu, jejíž smysl a účel zůstal nedotčen.
20. Ze správního spisu přitom vyplývají následující skutečnosti:

- Dne 25. 8. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení proběhly dva pohovory (ve dny 30. 8. 2023 a 29. 7. 2025), žalobce byl během řízení kontaktní a reagoval na požadavky žalovaného (např. dokládal požadované lékařské zprávy). Ze strany žalovaného docházelo k opakovanému prodlužování lhůty pro vydání rozhodnutí.
 - Dne 15. 1. 2026 obdržel žalovaný od německých orgánů informaci, že se žalobce nachází v Německu, kde téhož dne požádal o mezinárodní ochranu. Německé orgány měly za to, že příslušným státem k posouzení žádosti je dle čl. 18 odst. 1 písm. b) dublinského nařízení Česká republika, a požádaly o přijetí žalobce zpět (čl. 23 dublinského nařízení).
 - Dne 16. 1. 2026 (tj. následující den) žalovaný předvolal žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí, které mělo proběhnout dne 28. 1. 2026 v pracovišti žalovaného. Předvolání bylo žalobci doručeno do datové schránky fikcí dne 26. 1. 2026.
 - Dne 20. 1. 2026 žalovaný informoval německé orgány o vyhovění žádosti o přijetí žalobce zpět do České republiky a zaslal jim doplňující informace k možnému transferu. Německé orgány v reakci ze dne 6. 2. 2026 uvedly, že k transferu prozatím nemůže dojít z důvodu podání žaloby s odkladným účinkem.
 - Dne 29. 1. 2026 žalovaný zastavil řízení. Následně dne 30. 1. 2026 zaslal žalobci výzvu, aby si rozhodnutí převzal dne 16. 2. 2026 na pracovišti žalovaného. Zasláním výzvy došlo podle § 27 odst. 9 zákona o azylu k vydání rozhodnutí. Výzva byla žalobci opět doručena fikcí dne 8. 2. 2026. Jelikož se žalobce k převzetí rozhodnutí nedostavil, považoval se podle § 24a odst. 2 zákona o azylu za den doručení rozhodnutí den specifikovaný ve výzvě, tj. 16. 2. 2026. Téhož dne tak rozhodnutí nabylo právní moci.
 - Dne 12. 2. 2026 (tedy po vydání rozhodnutí, ale před nabytím právní moci) žalobce informoval žalovaného, že osobní převzetí rozhodnutí není možné z důvodu jeho účasti na soudním řízení v jiné zemi (Německu). Současně uvedl, že území ČR opustil z důvodu ohrožení života a bezpečí ze strany zpravodajských služeb země původu, a omluvil se, že žalovaného o těchto skutečnostech neinformoval dříve.
21. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný dne 15. 1. 2026 zjistil, že žalobce vycestoval z ČR a podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Německu. Hned druhý den vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí a ve velmi krátké době, konkrétně dne 30. 1. 2026, řízení zastavil.
22. Již z dikce § 25 písm. h) zákona o azylu vyplývá, že ne každé vycestování žadatele z ČR bude mít za následek zastavení řízení. Zákon výslovně počítá se situacemi, kdy žadatel bude mít k vycestování závažné důvody. Žalovaný ovšem sám nijak nezjišťoval, jaké důvody žalobce vedly k opuštění ČR, ani následně neprovedl hodnocení těchto důvodů. Pouze konstatoval, že žalobce opustil ČR bez toho, aby žalovanému tyto závažné důvody předem sdělil, z čehož má zřejmě sama o sobě vyplývat důvodnost zastavení řízení. Tak tomu ovšem dle soudu není.
23. Čl. 28 odst. 1 písm. b) procedurální směrnice stanovuje možnost zastavit řízení tehdy, pokud žadatel *bez povolení opustí místo pobytu, aniž by v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost*. Procedurální

směrnice tedy počítá s tím, že žadatel může po opuštění místa pobytu svoji povinnost kontaktovat příslušný orgán, resp. svoji ohlašovací či jinou povinnost, splnit dodatečně (v přiměřené lhůtě). Podobně je tomu i v případech podle čl. 28 odst. 1 písm. a) procedurální směrnice, tedy při nedostavení se na pohovor nebo neposkytnutí potřebných údajů žadatelem. I zde může žadatel *v přiměřené lhůtě prokázat, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.*

24. Čl. 28 procedurální směrnice tak umožňuje zastavení řízení, jakmile žadatel ani dodatečně nesplní své povinnosti [odst. 1 písm. b)], resp. ani dodatečně nepředloží důvody na svoji obranu [odst. 1 písm. a)]. Procedurální směrnice v obou případech poskytuje žadatelům prostor svá případná pochybení napravit. Jelikož důvody pro zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu vychází právě z procedurální směrnice, je zapotřebí je vykládat eurokonformně. To znamená, že na žadatele nemá být kladen požadavek sdělovat důvody svého (dočasného) odchodu či odjezdu předem. Naopak, žadatel musí mít možnost sdělit příslušnému orgánu důvody odjezdu i v přiměřené lhůtě po tomto odjezdu.
25. Pokud jde o délku přiměřené lhůty dle čl. 28 procedurální směrnice, ta bude záviset na konkrétních okolnostech případu. V řešené věci žalovaný podnikl kroky k bezodkladnému zastavení řízení ihned poté, co se dozvěděl o žalobcově vycestování z ČR. Zjevně tudíž neposkytl žalobci dostatečný prostor na to, aby mohl žalovanému sdělit případné důvody svého odjezdu.
26. Nelze přitom pominout, že žalobce s žalovaným v průběhu celého řízení komunikoval, reagoval na jeho požadavky a dostavil se též ke dvěma pohovorům. Žalobce tak byl v průběhu řízení kontaktní a nebyl zde dán důvod se domnívat, že má v úmyslu řízení mařit. Žalovaný navíc v průběhu řízení opakovaně prodlužoval lhůtu k vydání rozhodnutí, řízení tedy trvalo přes dva a půl roku. Postup žalovaného vůči žalobci byl proto překvapivý a nepředvídatelný, když v kontrastu s předchozím přístupem žalovaného došlo k urychlenému zastavení řízení, aniž by žalobce měl možnost se vyjádřit k důvodům, které k jeho vycestování vedly.
27. V souvislosti s tím nutno dodat, že na žalobcovu vůli nepokračovat v řízení v ČR nelze v nyní projednávaném případě usuzovat pouze ze skutečnosti, že podal žádost o mezinárodní ochranu také v Německu. Z provedených pohovorů vyplynulo, že žalobce přicestoval do ČR poprvé již v roce 2019, navštěvoval zde vysokou školu, měl zde zajištěno soukromé ubytování, docházel k lékařům apod. Nic tedy nenasvědčovalo tomu, že by cílovou zemí žalobce mělo být skutečně Německo. Žalovaný si navíc nejpozději ode dne 20. 1. 2026 (v den jeho reakce na žádost německých úřadů, tj. 10 dní před vydáním rozhodnutí) musel být vědom toho, že žalobce bude s velkou pravděpodobností přijat zpět do ČR, která bude k projednávání jeho žádosti dle dublinského nařízení nadále příslušná. Neexistovaly žádné indicie, že by žalobce neměl zájem v řízení po přijetí zpět pokračovat.
28. Soud tak uzavírá, samotné „neohlášené“ vycestování z ČR nemůže odůvodnit zastavení řízení o žádosti žalobce. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou přezkoumatelnou úvahu žalovaného stran (ne)existence závažných důvodů žalobce pro opuštění ČR. Takový postup by přitom byl akceptovatelný pouze v případě, že by žalobce v přiměřené době po opuštění ČR žalovaného vůbec nekontaktoval a nesdělil své důvody pro opuštění ČR.
29. Soud dále podotýká, že žalobce ve svém podání ze dne 12. 2. 2026 žalovanému předestřel, proč z ČR vycestoval, a uvedl též, proč tyto důvody neoznámil žalovanému dřív. Toto podání však bylo učiněno v době, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

k čemuž došlo dne 30. 1. 2026 předáním výzvy k převzetí rozhodnutí k doručení (§ 27 odst. 9 zákona o azylu). Od tohoto dne byl žalovaný rozhodnutím vázán; nemusel a ani nemohl přihlížet k později doloženým skutečnostem (shodně nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2026, č. j. 10 Azs 249/2025-29). V dalším řízení však již žalovaný zohlední i následně učiněná podání žalobce, včetně těch uplatněných u soudu.

30. Nad rámec výše uvedeného a jako *obiter dictum* soud podotýká, že dokončení probíhajícího řízení by bylo hospodárnější a souladné s účelem dublinského nařízení než žalovaným zvolený postup. Situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu vycestuje ze země a podá žádost v jiném členském státě, nejsou výjimečné. Proto dublinské nařízení obsahuje pravidla, jež tyto situace řeší, a to za účelem zajistit, aby k posuzování žádosti byl příslušný pouze jeden členský stát, viz čl. 18 odst. 1 písm. a) až d) dublinského nařízení. V době, kdy žalobce učinil žádost o mezinárodní ochranu v Německu, doposud běželo řízení v ČR. Povinností ČR tedy bylo dle čl. 18 odst. 2 první pododstavec dublinského nařízení posoudit nebo dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Postup žalovaného naproti tomu odpovídal situaci, kdy by došlo ke konkludentnímu zpětvzetí žádosti žalobce v ČR. Toto řešení však postrádá svůj smysl tehdy, pokud orgány příslušného státu řízení zastaví až poté, co se ze žádosti o přijetí žadatele zpět od orgánů jiného členského státu dozví, že se žadatel vyskytuje v jiném členském státě (příp. že zde podal novou žádost).
31. Je pravda, že případy konkludentního zpětvzetí míří také na situace, kdy je z jednání žadatele patrné, že na vyřízení žádosti netrvá, což by se dalo dovozovat ze samotného opuštění země v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a podání žádosti v jiném členském státě. Azylové řízení je však v kontextu unijní úpravy zapotřebí vnímat do jisté míry jako jeden celek. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu opustí území jednoho členského státu a podá žádost v jiném členském státě, ještě to neznamená, že nemá v žádném případě zájem o udělení azylu v prvním státě, ale spíše že by preferoval jeho udělení ve státě druhém. Právě za tímto účelem však dublinské nařízení normuje, že příslušným státem bude (navzdory přáním žadatele) nadále první členský stát. Tím se tak tato situace odlišuje např. od úplného opuštění území EU a návratu do země původu, kdy již nelze pochybovat o tom, že žadatel netrvá na projednání své žádosti, a že tedy není účelné, aby ji věcně posuzoval kterýkoliv členský stát.

Závěr

32. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Současně soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení tedy bude žalovaný, setrvá-li na svých závěrech, povinen odstranit nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí stran (ne)existence závažných důvodů žalobce pro opuštění ČR.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, který však žádné náklady spojené se soudním řízením nekonkretizoval ani nedoložil, přičemž ve správním soudnictví nenáleží nezastoupenému účastníkovi paušální náhrada dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. či dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, a ze dne 5. 3. 2015, č.

j. 6 Ads 299/2014-25). Žalobce byl rovněž osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2026

Vadim Hlavatý v.r.
samosoudce